

INTRODUCTION

(Rrrr -- Rrrr --)

เสียงนาฬิกาปลุกจากโทรศัพท์มือถือลูกรักแผดเสียงดังลั่นห้อง และนั่นเป็นเสียงเดียวที่จุดผมให้ตื่นลืมตาขึ้นมาในตอนเช้าเจกเช่นทุกวัน

ทว่าวันนี้พิเศษกว่าวันไหนๆ ตรงที่ไม่ต้องรีบลุกออกจากเตียง ล้างหน้า แปรงฟันเพื่อวิ่งออกไปเบียดเสียดยัดเยียดกับผู้คนบนรถไฟฟ้า วันนี้วันอาทิตย์ ผมไม่ต้องทำงาน สายได้ แต่ไม่ควรนอนต่อแล้ว

มีที่หนึ่งที่ต้องไป และคนสำคัญของผมกำลังรออยู่

แต่เห็นที่สิ่งที่สำคัญกว่าในตอนนี้อาจเป็นการจ่ายค่าห้อง ซึ่งป่าเจ้าของหอ ได้ทำการสอดบิลที่ระบุชื่อผมเอาไว้ตรงใต้ประตู

'บทกวี' ห้อง 311'

ทั้งหม่อมมีอยู่บทกวีเดียว ที่จริงของผมมีรากศัพท์มาจากคำว่ากวี (กะ-วี) ซึ่งเป็นชื่อเล่นที่มีความหมายเหมือนกัน

ไม่รู้หรือว่าตอนคลอดแม่ได้แรงบันดาลใจในการตั้งชื่อมาจากไหน แกรมเมื่อก่อนเพื่อนเฮงซวยยังชอบล้อเรื่องชื่อเล่นอันแปลกประหลาดนี้ อยู่เป็นประจำ แต่ตลกดีที่ผมกลับไม่นึกอยากเปลี่ยนมันเลยสักครั้ง แหงล่ะ แม่ยังอยู่กับผมมาตั้งสามสิบปี

ผู้ชายอายุสามสิบต้องมีอะไรบ้าง คุณจะเห็นคำถามนี้บ่อยๆ ตามเว็บบอร์ด
สังคมออนไลน์ กับคนอื่นผมไม่รู้นะ แต่ขอยึดชีวิตของตัวเองเป็นหลักแล้วกัน
หนึ่ง ผมยังโสดอยู่

และสอง ผมไม่มีให้ทำอะไรที่มากพอจะสร้างครอบครัวกับใครได้ใน
เร็ววันนี้แน่ๆ

ตอนนี้เอาปัจจุบันให้รอดก่อนดีกว่า เริ่มจากอาบน้ำแปรงฟันให้เรียบร้อย
ก่อนย่ำเท้าออกไปหน้าเซเว่น ซื้อฟุตลองชีสกับซาลาเปาหมูแดงมาแตกประทัง
ความหิว ใกล้เคียงๆ มีร้านข้าวมันไก่เจ้าดังเปิดอยู่ ซึ่งผมก็ไม่เคยพลาดสั่งแบบพิเศษ
ใส่กล่องกลับมากินที่ห้องเหมือนอย่างเคย ที่นี้ก็รวนไป

ตื่นสิบโมงเช้าก็จริง แต่ที่ต้องไปนะมีกำหนดการไปโปโนน... หกโมงเย็น
จริงๆ ก็ไม่รู้จะรีบตื่นหาฟอง!

สี่โมงเย็นผมเปิดตู้เสื้อผ้า หยิบชุดสูทสีเทาที่เพิ่งเข้ามาเมื่อสองวันก่อน
ขึ้นมาสวม จากนั้นก็ตรวจดูความเรียบร้อยของไบน้และทรงผม

"หล่อฉิบหาย..." ชมตัวเองเสร็จจาย่าได้รอช้า คิวกระเป๋าสตางค์ไบน้กับ
กับมือถือเครื่องเนาออกจากห้องทันที

ผมมีแพลนต้องไปหาคนสำคัญที่โรงแรมหรูแห่งหนึ่ง แต่ก่อนจะไปถึง
ตรงนั้นยังมีดอกไม้ที่ผมต้องเตรียมไปให้เธออีกด้วย

บอกตามตรงผมไม่ค่อยมีความรู้เรื่องร้านดอกไม้สักเท่าไรเลยจำต้อง
พึ่งพา Google เหมือนทุกครั้ง ละแวกหอพักมีร้านดอกไม้ห่างจากตรงนี้ไปอีก
ประมาณหนึ่งกิโลเมตร เลี้ยวซ้ายเข้าซอย ก็เห็นร้านอยู่ตรงมุมสุดทางฝั่ง
ขวามือ

Google Maps มันบอกแบบนั้น สองเท้าจึงเริ่มย่างออกไปตามฟุตบาท
โดยไม่รีรอ ถึงแม้จะไม่มีกำหนดการของงานชัดเจนนัก ทว่าผมก็ต้องไปให้ทัน
งานสำคัญที่ปักหมุดเอาไว้ในใจอยู่ดี นับจากจุดที่อยู่ ผมต้องนั่งรถไฟฟ้าต่อไป
ประมาณหกสถานี จากนั้นก็ต้องนั่งวินมอเตอร์ไซด์ไปยังโรงแรมอีกต่อ

ช่างเหอะ เรื่องนั้นค่อยว่ากันอีกที คิดว่าตอนนี้ผมควรหันมาโฟกัสกับ
ร้านขายดอกไม้ซะก่อน

"ตรงไปอีกสามร้อยเมตร" สายตาจ้องมองแผนที่ในมือถือพลางพิมพ์ทำออกมาอย่างตื่นเต้น อีกนิดเดียว ร้าน Sweet Garden ที่เฝ้าตามหาคงรออยู่ข้างหน้า

ในเพชรวิวบอกเอาไว้ว่าร้านไหนก็จัดช่อดอกไม้ไม่สวยเท่าร้านนี้ แถมราคายังน่ารักน่าเอ็นดูเหมาะกับคนกระเป๋าแฟบเช่นผมเป็นที่สุด

"อีกห้าสิบบเมตร...อีกสิบบเมตร...ตรงไป..."

หน้าจ่อมือถือแจ่มเจื่อนว่าผมมาถึงจุดหมายแล้ว ไหนวะ!

ได้แต่หมุนตัวไปมาพลาจกวาดสายตามองดูบรรยากาศรายรอบ ก่อนเสี้ยวหนึ่งจะสังเกตเห็นป้ายสีขาวตระหง่านอยู่เหนือหัว 'Sweet Garden' ในที่สุดก็มาถึงจนได้ ทว่า...

'ร้านปิดหนึ่งวัน

*เจ้าของและลูกน้องลาไปดู Avengers ภาค 6
งดลูกค้าสปอยล์ทุกกรณี!!'*

หึ้ยไรวะเนี่ย!!

อเวนเจอร์สก็เข้าใจมาเข้าฉายช่วงนี้อีกนะ

ตายๆ ต้องเสียเวลาหาร้านใหม่อีกหรือวะ หรือจะไม่เอาดอกไม้ไปให้เขาดีไม่ได้ดี! ตอนนี่คิดว่าตัวเองใกล้บ้าเต็มทีเพราะมัวแต่ตั้งใจว่าจะเลือกทางไหนระหว่าง หนึ่ง ไม่เสียเวลาไปหาร้านใหม่ หรือสอง ยอมไปไม่ทันงานสำคัญของเธอ

และในวินาทีที่กำลังเผชิญหน้ากับวิกฤต ไฟก๊สสายตาก็ดับไปสบเข้ากับป้ายไม้ตัวอักษรเลือนรางที่ตั้งอยู่ฝั่งตรงข้าม มันเป็นคุหาเก่าๆ ที่เหมือนจะรกร้างเต็มที แต่ในเมื่อด้านหน้าเขียนเอาไว้ว่าเป็นร้านดอกไม้ผมจึงไม่ลังเลลงเดินเข้าไปก่อน

กร๊ิง~ กร๊ิง~

ประตูไม้เฝ้าๆ ถูกผลักไปกระทบกับกระดิ่งซึ่งแขวนอยู่เหนือประตู

ผมเดาว่าที่นี่ต้องเป็นบ้านร้างที่ผิสุดที่สุดในกรุงเทพฯ แน่นนอนเพราะแค่ย่างเท้าเข้าไป จมูกก็สัมผัสได้แต่กลิ่นอับชื้นของไม้และหนังสือเก่า แม้รายรอบจะเต็มไปด้วยดอกไม้และของที่ระลึกมากมายก็ตาม

คือกลิ่นแม่งยังหอมผู้ความโบราณของเครื่องใช้ในร้านไม่ได้จริงๆ

"สวัสดิ์ครับ" เสียงแหบแห้งของชายมีอายุคนหนึ่งทักขึ้น ผมหันไปมองเขาซึ่งยืนอยู่ตรงเคาน์เตอร์ไม้ตัวเก่าครู่หนึ่ง สำนวนการแต่งกายของคนตรงหน้าตาไม่กะพริบ อายุอานามก็น่าจะห้าสิบกว่าๆ แล้ว ไม่เข้าใจ จะใส่เสื้อลายสปันจ์บ็อบกระซากอายุทำไมกัน

"ไม่ทราบว่าคุณหนุ่มต้องการให้ช่วยอะไรมั๊ย" เขาเอ่ยแทรก ปลูกผมจากภวังค์ให้กลับมามีปัจจุบันอีกครั้ง

"เออ...พอดีผมอยากได้ดอกกุหลาบสีขาวสักช่อล่ะครับ ทางร้านพอจะมีมั๊ย"

"ดอกกุหลาบขาวเธอ มี อยากได้ช่อเล็กหรือใหญ่ล่ะ"

"กลางๆ ครับ"

"กลางนี่ที่ดอก" กวนตีนปะเนี่ยลุง ไม่อยากเถียงกับคนแก่หรอกนะ

"ปกติลุงมีขนาดไหนยังงัยบ้างครับ ผมเองก็ไม่ค่อยมีประสบการณ์"

"ซื้อไปให้ใครล่ะ แฟน...เพื่อน หรือญาติผู้ใหญ่"

"ผมเอาไปให้เพื่อนของเพื่อนของเพื่อนอีกทีนึงครับ เธอกำลังจะแต่งงานที่สำคัญเลยก็คือเธอไม่เคยรู้จักผมด้วยซ้ำ" พูดแล้วก็อยากล้มตัวลงร้องไห้เองกับพื้น ให้สาสมกับความเศร้าที่กำลังเผชิญอยู่

และใช่ วันสำคัญที่ว่าคืองานแต่งของผู้หญิงที่ผมแอบชอบตั้งแต่สมัยเรียนมหา'ลัย แต่ตัวเองเสียใจจากไม่มีความกล้าพอจะเข้าไปทักเขารู้ตัวอีกที่เธอก็ประกาศแต่งงานกับผู้ชายคนอื่นแล้ว

ด้วยความที่ไม่ได้รู้จักกับเจ้าสาวในวันนี้เป็นการส่วนตัว ผมเลยอาศัยสายสัมพันธ์ของเพื่อนต่างๆ ให้คอยช่วยเหลือ

คิดดูดี จะไปแสดงความยินดีกับเขาแต่การ์ดเชิญยังไม่ได้รับเลย ผมก็ไม่ได้กะไปแดกฟรีอะไรในงานด้วย ตั้งใจแค่ว่านี่อาจเป็นครั้งสุดท้ายที่เรา

จะได้เจอกัน ใจมันเลยอยากถือโอกาสมองเธออยู่ห่างๆ เป็นการบอกลา

"ชีวิตคนเรานั้นก็เศร้าอย่างนี้แหละ" "ไม่รู้ว่าเธอจมจ่อมอยู่กับความคิด ฟุ้งซ่านในหัวนานแค่ไหน ทว่าเมื่อได้ยินเสียงของลุงเจ้าของร้าน ผมก็ได้สติ เงยหน้าขึ้นมาสบตากับเขา

"ปลงแล้วลุง มีสมหวังก็ต้องรู้จักผิดหวังแหละ"

"แล้วไม่คิดหรือว่าจริงๆ ปัจจุบันที่เป็นอยู่อาจไม่ถูกต้อง" ผมขมวดคิ้ว งุนงนกับประโยคสุดจะอินดี้ของแก

"หมายความว่าไงครับ"

"ความจริงคนที่คุณชอบอาจจะเหมาะสมกับใครอีกคนที่ไม่ใช่เจ้าบ่าว ก็ได้นะ"

"ผมเคยคิดแบบนั้น แต่มันก็ดูจะเร็วไปหน่อย"

ไอ้เจ้าบ่าวของงานผมรู้จักแค่ผิวเผินเพราะเรียนมหา'ลัยเดียวกัน เมื่อหลายปีก่อน เป็นคนดังที่เดียวเพราะหน้าตาดี แต่นิสัยนี่ที่สุดจะบรรยาย ทั้งเจ้าชู้และเอาแต่ใจ มันหน้าว่าตัวเองเป็นคนดังจนใครๆ ก็อยากเดินเข้าไป ทำความรู้จัก ผมพูดตรงนี้เลยนะ

มันจริงว่ะ! โลกไม่ยุติธรรมโคตรๆ

แถมล่าสุดผมก็เพิ่งเห็นว่ามันแอบควงผู้หญิงคนอื่นเดินซอปปิ้งที่ห้าง อยู่เลย คนแบบนี้หรือที่จะไปเป็นสามีของคนที่ผมชอบ

"นี่ดอกไม้ของคุณ" ซ้อดอกไม้กุหลาบสีขาวยุกยื่นมาตรงหน้า ดูเหมือน มันจะเป็นสิ่งปลอบใจได้ดีทีเดียว

"ขอบคุณครับ ลุงห่อได้น่ารักมาก"

กระดากห่อสีขาวยีบบๆ ดูเข้ากันดีกับดอกไม้ที่ถูกมัดซ้อเอาไว้ประมาณ เก้าดอก ลุงไม่ได้ใส่ดอกไม้ชนิดอื่นแซมลงไปเหมือนร้านอื่นๆ ที่เคยเห็น แต่เป็นแบบนี้ก็ดีเหมือนกัน

"เปลี่ยนคำชมเป็นเงินดีกว่า"

"ไว้ลุง" ตลกหน้าแกเหมือนกัน "เท่าไรครับ"

"สามร้อย"

"ทำไมถูกจังอะ"

"งั้นขึ้นราคาเป็นสี่ร้อย"

"สามร้อยดีแล้วแหละลุง ราคาน่าคบหา" อย่าให้แกได้เปลี่ยนใจ รีบควักเงินจากกระเป๋าตังค์ออกมาจ่ายอย่างรวดเร็ว

มือที่เหยียวย่นตามกาลเวลารับธนบัตรมูลค่าหนึ่งร้อยบาทสามใบไปด้วยรอยยิ้ม

"คุณเป็นลูกค้าคนแรกในรอบหลายปีเลยนะ"

"โหหห ขนาดนั้นเลยเหรอครับ"

"ร้านใหญ่อยู่ฝั่งตรงข้าม ใครๆ ก็อยากซื้อที่นั่น"

"แล้วลุงอยู่ได้ยังไงเนี่ย"

"อ้อ พอดีรวย อันนี้แคงงานอดิเรก ขาดทุนลุงก็ไม่เครียดหรอก" นี่สินะ วิถีคนรวยที่แท้ทรู หันกลับมาดูตัวเอง อายุสามสิบ บ้านก็ไม่ต้องเช่าหอพัก อยู่ รถเคยผ่อนปีแรกๆ แต่ดันไม่รอดโดนยึดไปอีก ปัจจุบันทำงานเป็น Subtitler หรือที่หลายคนรู้จักกันว่านักแปลซับไตเติ้ลนั่นแหละ

จุดเริ่มต้นมันไม่ได้ซับซ้อนนัก แรกเริ่มเดิมทีผมเป็นพวกแอบแปลเถื่อนเพื่อหาประสบการณ์และสนองนี้ดให้กับแฟนคลับซีรีส์ต่างประเทศอยู่หลายปี ใครจะนึกว่าวันหนึ่งกลับโชคดีมีคนเห็นความสามารถเข้า เลยยื่นข้อเสนอในการทำงานอย่างถูกต้องและเป็นกิจจะลักษณะยิ่งขึ้น

ไม่ใช่แค่อะไร แต่หน้าที่เข้าฉายในโรงผมก็ทำด้วย เพียงแต่ไม่เคยได้จับหนังฟอร์มยักษ์สักครั้งเนื่องจากบารมีไม่ถึง งานส่วนใหญ่ที่เข้ามาเลยเป็นหนังอินดี้เล็กๆ ที่ค่อนข้างตรงกับรสนิยมการดูของผมมากกว่า

โอเค ลืมเรื่องงานไปก่อนเถอะ ปรึกษาพี่จะแตกพอแล้ว

"อันนี้เป็นของขวัญที่อยากมอบให้กับลูกค้าคนแรกในรอบหลายปี"

"โห ให้เลยเหรอครับ" ที่ตกใจก็คือหลังซื้อดอกไม้และจ่ายเงินเสร็จ ผมยังได้รับลูกแก้วดนตรีมาเป็นของขวัญแถมอีกด้วย ดูยังไงก็ต้องแพงกว่าเงินที่เพิ่งจ่ายไปแน่ๆ

"ให้"

"ผมรับไม่ได้หรอก ออกจะสวยขนาดนี้ ผมไม่อยากเอาเบรียบลุง" ลูกแก้วกลมๆ ขนาดพอดีมือปรากฏอยู่ตรงหน้า มันประกอบด้วยส่วนของเหลวสีใส ที่มีกลิตเตอร์ลอยวนอยู่ภายใน กับอีกส่วนก็คือตุ๊กตาผู้หญิงซึ่งสวมชุดเจ้าสาว สีขาวแต่กลับไม่มีเจ้าบ่าวอยู่เคียงข้าง มันเลยค่อนข้างแปลกๆ

"มันสมควรเป็นของคุณ รับไปเถอะ"

"แต่..."

"ไม่ต้องแต่แล้ว ให้ก็คือให้"

"ขอบคุณครับ" ว่าแล้วก็ไม่ลืมยกมือไหว้ตาม ก่อนเอ่ยลาเป็นครั้งสุดท้าย "ฉันผมไปก่อนนะครับ" ถึงเวลาต้องไปซะที และคงอีกนานเลยกว่าจะมีโอกาสได้มาที่นี่อีก

ทว่าวินาทีที่กำลังเปิดประตูออกไปด้านนอก เสียงของแกก็จูดให้ผมต้องชะงักทำโดยอัตโนมัติ

"พ่อหนุ่ม ลุงขอถามอะไรสักคำถามได้มั๊ย"

"ครับ"

"ถ้ามีโอกาสย้อนเวลากลับไปได้ อยากกลับไปแก้ไขอะไรมากที่สุด"

"ผมหรือ..."

"..."

"ผมอยากกลับไปเรียนมหา'ลัยอีกครั้ง และรวบรวมความกล้าเข้าไปทำความรู้จักกับเธอ"

ถ้าได้ทำแบบนั้นก็คงไม่เสียใจเหมือนทุกวันนี้

1

อยู่ในสภาวะงุนงงเต็มที

นานมาแล้วที่ผมไม่ได้สัมผัสบรรยากาศของงานแต่งงาน ครั้งล่าสุดที่ไป ก็เมื่อสองปีก่อนในงานของเพื่อนร่วมคณะ แต่วันนี้ 27 พฤษภาคม พ.ศ. 2572 จะเป็นวันที่ผมต้องจดจำไปตลอดชีวิต

เอาจริงๆ ไม่เคยคิดมาก่อนเลยว่าเวลาจะเดินเร็วขนาดนี้ สิบกว่าปีแล้วที่ผมได้พบใครคนหนึ่ง เราเจอกันครั้งแรกในงานเปิดโลกกิจกรรม ท่ามกลางนักศึกษาหลากหลายคณะที่อัดแน่นกันอยู่ในพื้นที่กว้าง เธอ...กลับเป็นคนเดียวที่โดดเด่นที่สุด

ไม่ใช่เพราะเธอสวยกว่าใครเพื่อน หรือเป็นคนดังเหมือนนักแสดงในวงการหลายคนที่เรียนมหา'ลัยนี้ แต่เพราะความใจดี รอยยิ้มแสนสดใส กับเสียงหัวเราะที่เป็นธรรมชาตินี้แหละที่ทำให้ผมตกหลุมรักตั้งแต่แรกเจอ

คิดแล้วก็อยากร้องไห้ อีกไม่นานจินตนาการเพื่อฝันของผมคงต้องจบลงเพียงเท่านี้

เรากำลังจะสร้างครอบครัวกับใครคนหนึ่งแล้ว แต่งานกับผู้ชายหล่อรวยที่ไม่เคยรักเธอเลย

มันเศร้าเหมือนกันที่ผมดันบังเอิญไปเห็นเขาควงผู้หญิงคนอื่นก่อนวันแต่งงานเพียงหนึ่งวัน ให้อภัยนั้นไม่เคยหยุดอยู่ที่ใครหรอก เคยเป็นยังงี้ก็ยังเป็นแบบนั้นตั้งแต่เรียนมหา'ลัย

ไอ้คนไม่มีพัฒนาการ!

แล้วถามว่าทำไมผมถึงรู้ล่ะเธอ ก็เมื่อหลายปีก่อนเราเคยเรียน
ที่เดียวกันไง

"เชิญลงชื่อตรงนี้ได้เลยนะคะ" ก่นด่ากับบอดีที่ผ่านมาได้ไม่นานผมก็ล้ม
ไปชะสนิทว่าตัวเองมาเยือนอยู่หน้างานแล้ว

ห้องบอลรูมของโรงแรมหรูประดับประดาไปด้วยดอกไม้สีชมพู ไวน์จะ
โคมไฟระย้า โต๊ะและเก้าอี้ซึ่งถูกจัดวางอย่างพิถีพิถัน การตกแต่งที่เห็นอยู่นี้
คงใช้เงินไปไม่น้อยเลย

แน่นอนว่าถึงแม้ประตูจะยังคงเปิดค้างไว้เพื่อให้แขกหรือสามารถ
เดินเข้าออกได้อย่างสะดวก แต่เอาเข้าจริงผมกลับไม่มีความกล้าพอจะก้าว
เข้าไปภายในอย่างใจคิด นอกจากสอดส่ายสายตามองหาคนสำคัญ

ปกติบ่าวสาวจะต้องออกมาต้อนรับแขกที่เดินทางมาแสดงความยินดี
ด้านนอก ทว่าตอนนี้เธอกับเจ้าบ่าวคงกำลังพูดคุยกับผู้ใหญ่คนสำคัญอยู่
เลยออกมาไม่ได้

แต่ถึงอย่างนั้น ผมก็ยังมองเห็นเธอได้ชัดเจน

ยังสวยเหมือนเดิมเลย เหมือนเมื่อสิบปีก่อน...

'แพรไหม' อยู่ในชุดสีขาวเรียบหรู ทรงผมด้านหลังเกล้ามวย ปลดปล่อยส่วนหน้า
ซึ่งดัดลอนเล็กน้อยลงมาเพื่อเพิ่มความอ่อนหวาน เจ้าตัวไม่ได้แต่งหน้าหนาตาอะ
หรือจริงๆ แล้วหนาแต่ผมมองเห็นไม่ชัดกันแน่ แต่สรุปลก็คือเธอสวย สวยที่สุด
ในทุกจักรวาล แต่ไม่เข้าใจว่าทำไมถึงได้หลงรักผู้ชายประสาทดกอย่างนั้น
ได้

"เซ็นชื่อตรงนี้ได้เลยคะ" เสียงใส่กังวานของผู้หญิงคนหนึ่งจุดผมตื่น
จากภวังค์อีกครั้ง

ช่วงนี้เป็นบ้า เผลอตกลมวงค์และจินตนาการบ่อยฉิบหาย

"เอ่อ..." จู่ๆ ก็ชี้ขลาดขึ้นมาซะงั้น "ผมขอรอเพื่อนก่อนนะคร๊า" ให้คำตอบ
สาวสวยที่นั่งเฝ้าโต๊ะลงชื่อเสร็จ ผมก็เดินผละออกมาเล็กน้อยเพื่อเฝ้ามอง
คนด้านในอยู่ห่างๆ จะให้เข้าไปทักเขา เจ้าตัวก็คงไม่รู้ด้วยซ้ำว่าผมเป็นใคร
มีความสำคัญกับเขามั้ย หรือแค่จะมาหลอกแตกอาหารสุตหูเพียงอย่างเดียว

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ก็อดก้มมองสารรูปตัวเองไม่ได้

การมีอยู่ของผมไม่ว่าจะมีหรือไม่มีส่วนร่วมกับงานมันก็คงมีค่าเท่ากันหมด เพราะสิ่งสำคัญที่สุดคงเป็นจุดประสงค์ของการมางานแต่งเธอในวันนี้ ซึ่งก็คือ การตัดใจและบอกลาเป็นครั้งสุดท้าย

โอเค คิดว่ามันคงถึงเวลาแล้ว ขึ้นดรามามาเริ่มดำเนินหลังผมจดจ้องไปหน้า หวานของเจ้าสาวจากระยะไกล จดจำรอยยิ้ม เสียงหัวเราะ และความอ่อนหวาน ขอบคุดที่วันนั้นเดินเข้ามาพบกับผม แม้เป็นเพียงประโยคสั้นๆ แต่นั่นได้ กลายเป็นความรักที่แสนยาวนานของผู้ชายคนหนึ่งไปแล้ว

หวังว่าเราจะได้เจอกันใหม่ ไม่ว่าจะผมจะมีตัวตนในฐานะไหนของคุณ ก็ตาม ส่วนไอ้เจ้าบ่าว ถ้ามันยังเจ้าชู้ ผมจะหาโอกาสจัดการมันเงี้ยบๆ

ลาก่อน...

พร่ำพรพรรณานาในใจจบผมก็หมุนตัวเดินออกจากโรงแรมด้วยความรู้สึก เค็งคว้างสุดขีด ขนาดกลับมาถึงห้องยังไม่มีแรงแม้กระทั่งถอดสูทเข้าออกจาก ตัว

ทำได้แคโยนกุหลาบกับลูกแก้วดนตรีที่ได้รับมาลงบนเตียง จากนั้นก็ โทมกายตามไป เพื่อพาตัวเองเข้าสู่ความฝันอันหวานชื่นที่ชีวิตจริงไม่สามารถ มีได้

ในฝันผมได้โยนเสียงดนตรีจากลูกแก้ว ผมมองเห็นไหม เธอยืนอยู่ตรงนั้น จิกยิ้มให้ผมก่อนเดินจากไป...

(Rrrr - - Rrrr - -)

เสียงนาฬิกาปลุกจากโทรศัพท์ส่งสัญญาณเตือนให้ผมเริ่มต้นเช้าวันใหม่ ด้วยความสดชื่น เออ สดชื่นสุดๆ เลยวะ แม่่ง...แทบไม่อยากจะลุกจากเตียงแต่ก็ ต้องลุกเพราะวันนี้ต้องเข้าออฟฟิศ ก่อนหน้านั้นหัวหน้าได้โยนงานหนักหน่วง

เอาไวให้ชิ้นหนึ่ง ถึงจะติดออกดยงัไง ผมก็ต้องรีบกลับไปเคลียร์ให้เสร็จजूดี
หนังสือดีเรื่องใหม่ซึ่งมีกำหนดเข้าฉายในอีกสองเดือนข้างหน้า ด้วยความที่
เป็นแนวย้อนยุคและใช้ศัพท์แสงโคตรประหลาด เลยไม่มีนักแปลคนไหน
เสนอตัวอยากทำเท่าไร หัวหน้าเลยส่งยิ้มพิมพ์ใจพร้อมกับโยนภาระมาให้ผม
แบกไว้ทั้งหมด

เขาบอกว่าถ้าทำงานนี้เสร็จจะมีโบนัสให้ เป็นบัตรเที่ยวสวนสัตว์ฟรี
หนึ่งใบ

ฮัด! คนอายุสามสิบสามารถแสวงหาความสุขนั้ในทีแบบนี้ได้ด้วยหรอ
จะให้ไปคุยกับฮิปโปก็ใช่เรื่อง

คิดๆ แล้วก็เศร้าเลยสะบัดไล่ความคิดฟุ้งซ่านออกจากหัว ก้าวขาลง
จากเตียงด้วยความขี้เกียจ แล้วนี่ผ้าเช็ดตัวขึ้นรามันหายไปไหนวะ ผมกวาดตา
มองไปรอบๆ จำได้ว่ามันเคยพาดไว้ตรงเก้าอี้นี้หว่า อ้าว! ตอนนั้นนอกจาก
ผ้าเช็ดตัวแล้วเก้าอี้ก็หายไปด้วย

โจรต้องขึ้นห้องนูแน๋ๆ

แต่ทำไมมันถึงได้เป็นโจรที่เงขนาดนี้วะ ลืมศึกษาข้อมูลมาก่อนหรือเง
ถึงไม่รู้ว่ห้องผมไม่มีของมีค่าให้ขายได้สักอย่ง คงเสียใจมากสินะทีไม่มีอะไร
ให้หยิบไป มันเลยจำใจเลือกเก้าอี้กับผ้าเช็ดตัว

พอมองไปโดยรอบเพื่อตรวจเช็คความเสียหายก็พบว่าของหลายอย่ง
ในห้องเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมจนน่าตกใจ แม้แต่ตัวของผมเองก็ด้วย เมื่อคืน
ผมไม่ได้ใส่เสื้อตัวนี้ ไอ้กางเกงกลายเป็นเทินไรย่งยัดนี้ก็ด้วย จำได้ดีว่าเคยมี
ตัวหนึ่งสมัยเรียนมหาลัย แต่ก็ถูกโยนทิ้งลงถังขยะตั้งแต่ก่อนเรียนจบแล้ว

โจรมันจะขยั้นเอามาคืนและบรรจงสวมให้ด้วยหรอวะ

เดี๋ยว! โปสเตอร์หนังเรื่อง Shakespeare in Love หน้าลั้วมเปลี่ยนแปลงเป็น
หนังของอิฎฐารวีริตุตั้งแต่เมื่อไรหว่า ความสงสัยนั้นผลักดันให้ผมรีบหมุนตัว
เพื่อกวาดตาดูสภาพห้องโดยละเอียดอีกครั้ง แล้วหัวใจก็แทบร่วงลงไปกองอยู่
ตรงตาคู่ม นี่เหมือนไม่ใช่ห้องผมแต่ก็ปฏิเสธไม่ได้ว่มันคือห้องผม

ตู้หนังสือการ์ตูนญี่ปุ่นที่เคยเทขายของเก๋าไปหลายปีกลับมามีตั้งอยู่

ตรงจุดเดิม ตู้อยู่ใหม่กว่าที่เป็นอยู่มาก ตู้อื้อผ้าเองก็ด้วย ไหนจะผ้าปูเตียง
 เชื้อ! ใ้อัลลายแบทแมนนี่ผมก็เคยโยนทิ้งไปแล้วนี่หว่า ทุกอย่างประเดประดัง
 เข้ามาในหัว ทั้งสงสัยและหวาดกลัวว่าตัวเองอาจหลงอยู่ในความฝัน

เพียะ!

ตบหน้าไปที่หนึ่งแมง ความปวดร้าวแผ่ขยายทั้งสังขารม นี่ไม่ใช่ฝันแน่ๆ
 แต่ทำไมทุกอย่างถึงไม่เหมือนเดิม

ผมวิ่งกลับไปทีเตียง คำมือถือเครื่องเก่าของตัวเองขึ้นมา ฉิบหายแล้ว...
 แม้แต่มือถือก็ยังเป็นเครื่องเดิมที่เคยใช้ แต่ที่น่าตกใจยิ่งกว่าก็คือวันเวลา
 ซึ่งปรากฏอยู่บนหน้าจอ

วันนี้ไม่ใช่วันที่ 28 พฤษภาคม 2572

แต่เป็นวันที่ 27 พฤษภาคม 2562

เวลาที่ผมย้อนกลับมาเมื่อสิบปีก่อนเหมือนในหนังเรื่อง The Butterfly
 Effect เหรอ

ปัญญาอ่อน มันต้องมีอะไรสักอย่างผิดพลาดแน่ๆ

ด้วยความสงสัยท่วมท้น ผมจึงกล้าเข้าไปเปิดตู้เสื้อผ้า มองดูสภาพ
 ตัวเองบนกระจกบานใหญ่เพื่อจะได้พิสูจน์ความจริงกับตาสักที ว่าถึงแม้
 หลายสิ่งรอบตัวจะเปลี่ยนไปแต่ตัวผมยังคงเหมือนเดิม

"เฮ้ย!" ถึงกับแหกปากร้องลั่นเมื่อเห็นตัวเองที่กำลังตกใจจนตาแทบถลน
 ออกจากเบ้า ทรงผมเปลี่ยนไป หน้าตาเองก็ดูอ่อนเยาว์ขึ้นด้วย รูปร่างยังไม่ต้อง
 พุดถึง เฟิร์มฉิบหาย เตว่าน้ำหนักน่าจะน้อยกว่าปัจจุบันอยู่หลายกิโล ไหนจะ
 ตูดแน่นเปรี้ยะนี่อีก ยิ่งไงก็ไม่ใช่อั๊บทกวีคนปัจจุบันแน่ๆ

ไม่ได้การ เพื่อตอกย้ำความจริงให้ชัดเจนอีกครั้งผมจึงตัดสินใจวิ่งลงจากห้อง
 ในสภาพเท้าเปล่าเปลือย ด้านล่างหอพักมีร้านสะดวกซื้ออยู่ ด้วยรู้จักกับ
 พนักงานทุกคนอยู่แล้วเลยไม่มีอะไรต้องเกรงใจ ทว่าเมื่อลงไปถึงผมกลับทำได้แค่
 ยืนหน้าโง่อยู่ตรงเคาน์เตอร์เพียงอย่างเดียว

ไม่มีพนักงานคนไหนที่ผมรู้จักทำหน้าที่อยู่เลย

"สวัสดิ์ค่ะ" หญิงสาวปากแดงทักทายด้วยรอยยิ้ม แต่ผมดันพูดไม่ออก

เธอเลยเฉยหน้าน้อยๆ เป็นฝ่ายเอ่ยปากถามแทน "ต้องการจ่ายบิลหรือเปล่าคะ"

"มะ...ไม่ครับ"

"งั้นคุณลูกค้าต้องการให้ช่วยอะไรคะ"

"คือ..." น้ำลายอีกแล้วอีกเล่าถูกกลืนลงคอ สมอแง่มงแบบลงไปหมด แต่มีคำถามหนึ่งที่ไม่ต้องใช้เวลาคิดเพราะในหัวมันประมวลผลอัตโนมัติให้แล้ว "ขอถามได้มั๊ยครับว่าวันนี้วันที่เท่าไร"

น้องพนักงานทำหน้างแต่ก็ยอมตอบคำถามโดยดี

"วันจันทร์ที่สี่สิบเจ็ดค่ะ"

"เดือนล่ะครับ"

"เดือนพฤษภาคม"

"ปีละ นี่ปีอะไร" เขี่ยย ตื่นเต้นลัด

"ปี พ.ศ. 2562 ค่ะพี่ อันนี้กำลังถ่ายทำรายการอะไรกันอยู่หรือคะ"

โอยยยยย รายการอะไรล่ะครับ นี่มันหายนะของผมล้วนๆ ไม่มีอะไรผสมเลย

บางที่... พ่อแม่ของผมอาจเป็นมนุษย์ต่างดาวที่มีพลังวิเศษก็ได้

ลูซึ่งเป็นคนเลี้ยงผมมาเล่าให้ฟังว่าพ่อกับแม่เสียตั้งแต่ผมยังเล็ก ด้วยอุบัติเหตุทางรถยนต์ มันน่าเศร้านิดหน่อยตรงที่ผมไม่ได้ร้องให้พุ่มพ่ายเท่าไรเพราะเด็กเกินกว่าจะรู้จักคำว่าเสียใจอย่างแท้จริง

ส่วนสตอรี่นอกเหนือจากนั้นก็แค่แม่ผมเป็นคนไทย ส่วนพ่อเป็นฝรั่งขึ้นกที่บังเอิญมาเจอแม่เข้า ความรักเลยบังเกิด กลายเป็นเด็กชายบทกวีผู้มีผมและตาสีน้ำตาลอ่อน แถมยังพิเศษกว่าคนอื่นนิดหน่อยตรงที่เป็นลูกครึ่งไทย-อิตาลีแต่เสื้อกุดภาษาอิตาลีไม่ได้เลย

เออะ แล้วไหนพลังวิเศษ ไม่น่าใช่...

หรือความจริงแล้วการเดินทางย้อนเวลาเป็นเรื่องโคตรง่าย โลกอาจจะมืองค์กรหนึ่งแอบลักพาตัวผมออกมาจากห้อง จากนั้นก็ทำการฉีดยาบางอย่างเข้าไปเพื่อเตรียมพร้อมสำหรับการเดินทางด้วยโทมัมแมซซึน

บูม!

ถูกกลายเป็นนักท่องเที่ยวเวลาเหวอะ!

ถึงไม่อยากเชื่อก็ต้องเชื่อ ผมหาคำตอบให้ตัวเองไม่ได้ว่าทำไมเรื่องราวถึงเป็นแบบนี้ ทำได้เพียงเดินเกาหัวกลับเข้าไปในห้อง รื้อค้นของต่างๆ ที่อาจกลายเป็นข้อมูลคลายความสงสัย

กระเป๋ามีใบโปรดที่เคยใช้ตอนเรียนมหา'ลัยวางอยู่บนโต๊ะญี่ปุ่นสีเขียว ตะไคร่น้ำ หลังใช้เวลาล้างแคะแคะเกาตุ๊กตาของสำคัญอยู่หลายอย่าง หนึ่งในบัตรประชาชนที่บ่งบอกว่าผมชื่อนายบทกวี บ้านเกิดอยู่ชลบุรี แถมวันเดือนปีเกิดยังตรงกันเป๊ะ

สอง บัตรนักศึกษาซึ่งระบุว่ายังเรียนอยู่ที่คณะมนุษยศาสตร์

สาม พบเงินในกระเป๋าสีลิป้าบาทถ้วน ทำให้มาถึงจนอย่างสม่ำเสมอจางส์ บัตร ATM เน่าๆ หนึ่งใบ

ห้า บัตรรถไฟฟ้าไม่ทราบวงเงิน

และอย่างสุดท้ายนั่นก็คือแผนการเรียนวิชาต่างๆ ของปีสอง ดูเหมือนว่าเพิ่งจะเปิดเทอมได้ไม่นานนัก เพราะนอกจากในกระเป๋าคือผมก็ไม่เจอซีทีเรียนของปีสองอีกเลย แม้จะพยายามระลึกถึงเรื่องราวเมื่อสิบปีก่อน แต่มันก็เลื่อนรางเกินกว่าจะบอกอะไรได้แม่นยำ

ทว่ากลับมีสิ่งหนึ่งที่ผมยังคงจำได้ขึ้นใจ มันคือตารางเรียนใน Reg ซึ่งแสดงรายชื่อนักศึกษาที่ต้องเข้าในวันนี้

คาบแรกของการเรียนวิชาภาษาอังกฤษเพื่อการสื่อสารเป็นวิชาส่วนตัวเดียวที่ผมกับแพร์ใหม่ได้เรียนร่วมกัน ไซโย! ชีวิตเจอเรื่องเซอร์ไพรส์ยิ่งกว่าการมีเงินในบัญชีเป็นศูนย์แล้วไว้อย่าง

ไม่รู้แหละว่าอะไรเป็นสาเหตุให้ผมย้อนเวลากลับมาในอดีตถึงสิบปี แต่ในเมื่อโอกาสมาถึงผมก็จะคว้ามันไว้และทำให้ดีที่สุด

หลังใช้เวลายอมรับความจริงที่เผชิญเกือบครึ่งชั่วโมงผมก็ตัดสินใจเดินหน้าต่อ เป็นไงเป็นกันแม่งให้หมด ในโลกปัจจุบันผมต้องเสียใจที่ไม่ได้เดินเข้าไปทำความรู้จักกับรักแรก ทว่าครั้งนี้ผมจะเปลี่ยนแปลงทุกอย่างเพื่อให้เราได้รู้จักกันมากกว่าเดิม

To do list

1. เลือกที่นั่งแถวหน้าสุด (หากนั่งข้างใหม่ได้ยิ่งดี)
2. ทักทายเธอด้วยการแนะนำตัวสั้นๆ
3. ขอคอนแทคต์ของเธอกลับมาให้ได้

ผมรักเธอ ดังนั้นการได้เข้าไปอยู่ในสายตาของอีกฝ่ายจึงถือเป็นความฝันสูงสุดของผู้ชายอย่างบทวี

ตอนนี้ผมไม่ใช่คนอายุสามสิบที่โคตรลูซเซอร์แล้ว แต่กำลังเป็นนักศึกษาที่ไม่มีคามั่นใจวัยยี่สิบคนเดิม ผมรู้ว่าอดีตของตัวเองเคยผิดพลาดยังไง หลังจากนั้นจะไม่มีอีกแล้ว

หน้าด้านเข้าไว้!

"มหา'ลัยแม่งจัดตารางยังงั๊วะ เทอมนี้ถึงตัดเกรดกับเด็กมนุษย์อีกก็ได้เนี่ย"

"ตัวนี่เขาอิงเกณฑ์ไม่ได้อิงกลุ่มไอ้โง่"

เสียงถกเถียงของเพื่อนต่างคณะแว่วเข้ามา ผมหยุดยิ้มเล็กน้อยก่อนก้มหน้าก้มตาเดินเข้าห้อง ในอดีตภาพนี้เคยเกิดขึ้น ที่สำคัญบทสนทนาที่จำได้จริงๆ ก็ยังเหมือนกันด้วย

"อ้าวไอ้กวี"

"ดีเว้ย"

ท่ามกลางเสียงจ้อแจขของนักศึกษาหลากหลายคณะในห้องเรียนขนาดใหญ่ จู่ๆ เพื่อนร่วมภาคซึ่งยืนอยู่บริเวณประตูก็เป็นฝ่ายเอ่ยทักทายขึ้น

"ปีนี้วิชาอแม่งโคตรรู้นวายเลย คนเยอะส์ด"

"นั่นดิ"

"แล้วนี่มึงจะนั่งไหน มานั่งกับพวกกูมัย"

"กูว่า..." ผมลากเสียงยาว กวาดสายตามองบริเวณหน้าห้อง ปกติใหม่จะนั่งอยู่แถวหน้าสุดของคลาสซึ่งก็เป็นไปตามคาด ในวินาทีที่ไฟกัสสายตา

จับที่โบหน้าสวยหวานของใครคนหนึ่ง โลกของผมก็เคียงกระแทไ้ไม่มีวันตั้งตรง
ได้อีก

"ไม่เป็นไร ู...กะว่าจะนั่งข้างหน้าวะ"

เพื่อนก็สำคัญ แต่กับผู้หญิงแ่งต้องมาเป็นอันดับหนึ่งเสมอ

"ตามสบาย"

ความจริงแล้วผมเป็นคนไม่มีเพื่อนสนิท ไม่มีเพื่อนกลุ่มเล็กๆ ให้เฮไหน
เฮกัน ส่วนใหญ่ถ้ามันดที่ไหนก็มักจะยกกันไปทั้งคลาสมากกว่า

ข้อดีคือไม่ว่าจะเป็นงานกลุ่มหรือกิจกรรมคณะ เพื่อนก็มักให้ความช่วยเหลือ
ผมเสมอ แต่ข้อเสียมันก็ไม่ต่างกัน นั่นคือการต้องยอมรับกับความเหงาที่
มักมาเยือนทุกครึ่งเวลากลับถึงห้อง เพราะผมดันไม่สนิทกับใครเป็นพิเศษ
เพื่อนมันเลยไม่ค่อยชวนไปไหน คนปกติเวลาเที่ยวก็อยากเที่ยวกับคนที่รู้ใจ
ปะวะ

นี่แหละคือชีวิตที่โคตรน่าเบื่อของผมตลอดช่วงเรียนมหา'ลัยยันเรียนจบ

แต่เมื่อได้รับโอกาสให้ย้อนเวลากลับมาในอดีต ผมจึงอยากเปลี่ยนแปลงมัน
ลาก่อนความจำเจ เพื่ออนาคตที่สดใสผมเลยต้องสู้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)